

Parviz Kharzai

Mi trenuci

Dok su trajale godine strahovlade
kao napuštena kuja
koja prti svoje mladunce
od jedne rupe do druge
tako sam i ja raznašao knjige
- moje na-sve-spremlne odgovore
od zemlje do zemlje.

Sad, kad silazim napokon s konja,
i kad počinjem puštati korijenje,
one više ne znaju bog-zna-što.

Evo me ponovno
na stazama svijeta
ovaj puta bez ijedne knjige
samog,
u potrazi za pitanjem
koje još nije objavljeno.

***

Ponekad
u mojim snovima
vješaš me na rubove svojega pogleda ...

Otvaram oči
i vidim neki obris
kako se ljulja
preko mjesečeva ekrana
sve do zore.

Nastupa dan.
Zubi svjetla.
nagrizaju uže
i oslobađaju me!

***

Jedne si mi večeri rekla
“Čemu tolike odiseje
toliki rastanci?”

Sljedećeg dana
na tračnicama koje su se gubile na obzoru
tvoje su riječi skakutale poput oblutka
po mojim mislima :
- “Stvarno,
zašto uvijek ta putovanja ?
“Ah,
javi se u meni tužan glas,
možda zato da se ne promaši
posljednji vlak!”

***

Koji će danas
anđeo
izustiti prvu riječ
usnama bodeža tišine

***

Crvene ribe,
nestrpljive, žitke,
ribnjakom teku
kao potoci svježe krvi.

Sve dok ima vode i riba
ove vragoljaste rane
neće nikada zarasti.

Nepravedna riječ

Protok zime u venama,
pupanje ledenih stalaktita
u srcu,
šutljiva snježna oluja
iza očnih kapaka ...

Diže se noć
iz mojega tijela uglačanog tugom;
sunce je zašlo
u suton tvojih usta,

probudi ga!

***

Bježim od kuće
noću.

U gnjevu podignutih ruku,
trčeći uz vjetar,
prstima
orem oštar zrak.

U zračnim brazdama
rastu sve do neba
rukoveti krikova,
klasovi vatre ...

S francuskog prevela Sibila Petlevski